

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Czarciński

Protokolant: st. sekr. Sąd. Iwona Zielińska

przy udziale oskarżyciela skarbowego M. Kwidzińskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 1.04., 27.04.2016 r. w T.

sprawy

P. L.

urodzonego (...) w T.

syna F. i A. z d. B.

oskarżonego o to, że :

I. pełniąc funkcję prezesa zarządu i zajmując się prowadzeniem spraw gospodarczych(...)sp. z o.o. z siedzibą w T. przy ul. (...) podał nieprawdę w deklaracjach dla podatku od towarów i usług (VAT-7K) za III-IV kwartał 2013 r. złożonych w Drugim Urzędzie skarbowym w T. w dniach 25.10.2013 r. oraz 27.01.2014 r. wskutek zawyżenia podatku naliczonego wynikającego z faktur VAT nie potwierdzających rzeczywistych transakcji gospodarczych:

- (...)z dnia 31.08.2013 r. na wartość netto 259.569 zł i podatek VAT 59.700,878 zł na której jako wystawca figuruje (...) ul. (...) (...)-(...) W. NIP (...),

- (...) z dnia 30.11.2013 r. na wartość netto 129.654 zł i podatek VAT 29.820 zł, na której jako wystawca figuruje (...) sp. z o.o. ul. (...) (...)-(...) W. NIP (...),

-(...) z dnia 17.12.2013 r. na wartość netto 48.734 zł i podatek VAT 11.208,82 zł na ktrórej jako wystawca figuruje (...) sp. z o.o. Al. (...) (...) W. NIP (...), przez co naraził na uszczuplenie podatku od towarów i usług za ten okres w łącznej kwocie 100.729,69 zł i tym samym posługiwał się w/w nierzetelnymi fakturami VAT w rozliczeniach podatkowych spółki,

- tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kk w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 7 § 1 kks i art. 9 § 3 kks

II. pełniąc funkcję prezesa zarządu i zajmując się prowadzeniem spraw gospodarczych(...)sp. z o.o. z siedzibą w T. przy ul. (...) będąc płatnikiem podatku dochodowego nie wpłacił w warunkach czynu ciągłego w ustawowych terminach (tj. do dnia 20-ego miesiąca następującego po miesiącu, w którym zaliczkę pobrano) na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w T. kwot zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych przez spółkę jako płatnik za m-ce I-XII/2014 r. w łącznej kwocie 33.198 zł,

- tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

III. pełniąc funkcję prezesa zarządu i zajmując się prowadzeniem spraw gospodarczych (...)sp. z o.o. z siedzibą w T. przy ul. (...) uporczywie nie wpłacał Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w T. w terminie ustawowym do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy podatku od towarów i usług za I kwartał 2014 r. w kwocie 1704 zł,

- tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

o r z e k a :

I. oskarżonego P. L. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. I aktu oskarżenia, tj. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i art. 9 § 3 kks i za to, po zastosowaniu art. 7 § 2 kks, na podstawie art. 56 § 2 kks wymierza karę 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych,

II. oskarżonego P. L. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. II aktu oskarżenia, tj. przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 77 § 2 kks wymierza karę 40 (czterdzieści) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych,

III. na podstawie art. 39 § 1 kks w miejsce jednostkowych kar grzywny orzeczonych w punktach I i II wyroku orzeka karę łączną 140 (sto czterdzieści) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych,

IV. oskarżonego P. L. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia, tj. wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks wymierza karę 300 (trzystu) złotych grzywny,

V. na podstawie art. 24 § 1 kks za karę łączną grzywny wymierzoną P. L. w punkcie III wyroku uczynić w całości odpowiedzialną (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. przy ul. (...),

VI. na podstawie art. 24 § 5 kks zobowiązuje (...) sp. z o.o. w T. do zwrotu w całości uzyskanej korzyści majątkowej w wysokości łącznej 133.927,69 zł (sto trzydzieści trzy tysiące dziewięćset dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt dziewięć groszy) na rzecz Skarbu Państwa,

VII. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu – na rzecz radcy prawnego J. W. kwotę 504 (pięćset cztery) złote powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,

VIII. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty a wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 117/16

UZASADNIENIE

P. L. był od dnia 1 lipca 2013 roku zatrudniony na stanowisku dyrektora (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. przy ul (...). Oskarżony pełnił również funkcję prezesa zarządu powyższej spółki. (...) spółki (...) był J. S., który posiadał 100 udziałów o łącznej wartości 5.000 zł. J. S. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. jako kierownik budowy.

(dowody: umowy o pracę, k. 57, k. 58

odpis z KRS, k. 68-69v)

W wyniku kontroli skarbowej przeprowadzonej w siedzibie spółki ustalono, iż w rozliczeniu podatku od towarów i usług za III kwartał 2013 roku nastąpiło zawyżenie podatku naliczonego o 59.700, 87 zł, natomiast za IV kwartał 2013 roku o 41.028,82 zł. Faktury Nr (...) z dnia 30.11.2013 r. na wartość netto 129.654 zł i podatek VAT 29.820 zł na której jako wystawca figuruje (...) sp. z o.o. ul. (...) (...)-(...) W. NIP (...),(...) z dnia 31.08.2013 r. na wartość netto 259.569 zł i podatek VAT 59.700,87 zł na której jako wystawca figuruje (...) ul. (...) (...)-(...) W. NIP (...), (...) z dnia 17.12.2013 r. na wartość netto 48.734 zł i podatek VAT 11.208,82 zł na której jako wystawca figuruje (...) sp. z o.o. Al. (...) (...) W. NIP (...) nie potwierdzały rzeczywistych transakcji dokonanych przez spółkę (...). Mimo, iż nie zostały uregulowane w ciągu 150 dni od ich wystawienia spółka nie złożyła korekty odliczonych kwot podatku wynikających z faktur.

(dowody: protokół kontroli podatkowej, k. 15-26

faktura VAT nr:(...)

faktura VAT nr: (...)

faktura VAT nr: (...)

Nadto z analizy dokumentacji księgowej dotyczącej spółki (...) wynika, iż zaległość za miesiące od stycznia do grudnia 2014 roku powstała wyniku nie wpłacenia w ustawowych terminach (tj. do dnia 20-go miesiąca następującego po miesiącu w którym zaliczkę pobrano) zaliczek z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych od łącznej kwoty wpłat (PIT-4R) 33.198,00 zł.

(dowody: zawiadomienie wewnętrzne, k. 64

deklaracja roczna PIT-4R za 2014 rok, k. 65-66v)

Ustalono również, że oskarżony, jako osoba odpowiedzialna za uregulowanie zobowiązań podatkowych ciążyących na spółce (...), nie wpłacał Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w T., w terminie ustawowym do 25 dnia następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy podatku od towarów i usług (VAT-7K) za I kwartał 2014 r. w kwocie 1704 zł.

(dowody: zawiadomienie wewnętrzne, k. 74

deklaracja, k. 76)

P. L. był karany sądownie wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 10 kwietnia 2015 roku, sygn. akt II K 361/15 za przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks na karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na dziennej na kwotę 70 zł.

(dowód: karta karna, k. 91)

P. L. został oskarżony o to, że:

I. pełniąc funkcję prezesa Zarządu i zajmując się prowadzeniem spraw gospodarczych(...)sp. z o.o. z siedzibą w T. przy ul. (...) podał nieprawdę w deklaracjach dla podatku od towarów i usług (VAT-7K) za III-IV kwartał 2013 r. złożonych w Drugim Urzędzie Skarbowym w T. w dniach 25.10.2013 r. oraz 27.01.2014 r. wskutek zawyżenia podatku naliczonego wynikającego z faktur VAT nie potwierdzających rzeczywistych transakcji gospodarczych:

- (...) z dnia 31.08.2013 r. na wartość netto 259.569 zł i podatek VAT 59.700,87 zł na której jako wystawca figuruje (...) ul. (...) (...)-(...) W. NIP (...)

(...)z dnia 30.11.2013 r. na wartość netto 129.654 zł i podatek VAT 29.820 zł na której jako wystawca figuruje (...) sp. z o.o. ul. (...) (...)-(...) W. NIP (...)

(...)z dnia 17.12.2013 r. na wartość netto 48.734 zł i podatek VAT 11.208,82 zł na której jako wystawca figuruje (...) sp. z o.o. Al. (...) (...) W. NIP (...), przez co naraził na uszczuplenie podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 100.729,69 zł i tym samym posługiwał się nierzetelnymi fakturami VAT w rozliczeniach podatkowych spółki,

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 7 § 1 kks i art. 9 § 3 kks

II. pełniąc funkcję prezesa Zarządu i zajmując się prowadzeniem spraw gospodarczych (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. przy ul. (...) będącej płatnikiem podatku dochodowego nie wpłacił w warunkach czynu ciągłego w ustawowych terminach (tj. do dnia 20-go miesiąca następującego po miesiącu w którym zaliczkę pobrano) na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w T. kwot zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych przez Spółkę jako płatnik za m-ce I-XII/2014 r. w łącznej kwocie 33.198 zł,

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks

III. pełniąc funkcję prezesa Zarządu i zajmując się prowadzeniem spraw gospodarczych (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. przy ul. (...) uporczywie nie wpłacał Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w T., w terminie ustawowym do 25 dnia następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy podatku od towarów i usług za I kwartał 2014 r. w kwocie 1704 zł,

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

P. L. w swoich wyjaśnieniach (k. 96-97, k. 129-130) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Oskarżony podkreślił, iż nie miał wiedzy o wystawieniu trzech faktur, które spowodowały powstanie zaległości podatkowych wobec spółki (...), gdyż zostały one wystawione krótko po tym, kiedy objął stanowisko prezesa zarządu, w związku z czym nie wdrożył się jeszcze wówczas w funkcjonowanie spółki. Zgodnie z wyjaśnieniami złożonymi przez oskarżonego, to zarząd w osobie wspólnika J. S. miał zajmować się wystawianiem faktur i kwestiami finansowymi. Wprawdzie on podpisał faktury, jednakże twierdził, iż nie zapoznawał się z ich treścią. Nadto oskarżony miał otrzymać zapewnienie, iż faktury zostaną uregulowane. Dodał również, iż zdarzało się, że wynagrodzenia dla pracowników spółki były wypłacane kosztem regulowania należności podatkowych. J. S. miał również zapewniać oskarżonego, iż zaległości wobec Urzędu Skarbowego zostaną uregulowane.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za generalnie wiarygodne. Prawdopodobne jest, iż nie zapoznawał się z treścią faktur, a nadto, że nie kontrolował czy spółka złożyła w terminie deklaracje podatkowe. Nie ulega jednak wątpliwości, iż obowiązki w tym zakresie ciążyły na oskarżonym z racji pełnionej przez niego funkcji.

Nadto Sąd poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty, w szczególności protokoły kontroli skarbowej, faktury, deklaracje podatkowe, które Sąd uznał za prawdziwe i sporządzone w sposób rzetelny.

Sąd zważył, co następuje:

Oszustwo podatkowe, o jakim mowa w art. 56 § 1-3 kks popełnia się poprzez złożenie deklaracji lub oświadczenia zawierającego w swej treści dane niezgodne z rzeczywistością, mające wpływ na uszczuplenie podatku np. zaniżenie przychodu, zawyżenie kosztów uzyskania przychodu, dokonanie fałszywych odliczeń podatkowych, ukrycie źródeł przychodu, zawyżenie podatku od towarów i usług naliczonego, zaniżenie obrotów itp. Art. 56 § 2 kks dotyczy sytuacji kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości.

Z kolei art. 57 § 1 kks stanowi, iż „podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.” Od strony podmiotowej wykroczenie to może zostać popełnione z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. W kwestii pojęcia „uchyla się” wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 17 kwietnia 1996 r., II KRn 204/96 (LexPolonica nr 354209), stwierdzając, że mieści się w nim negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który sprawia, że mimo obiektywnej możliwości

jego wykonania sprawca obowiązku tego nie wypełnia, gdyż wypełnić go nie chce lub też zlekceważył obowiązek nałożony wyrokiem. Dla przyjęcia znamienia uporczywości możliwe (z uwagi na to, że podatki oprócz powtarzalnych zobowiązań mogą występować również w formie jednorazowych danin) jest interpretowanie go zarówno przez pryzmat długotrwałości występującego stanu niepłacenia regularnych należności, jak i poprzez opóźnianie, mimo np. wezwań właściwego organu, spełnienia obowiązku jednorazowego.

Przepis art. 62 § 2 kks penalizuje wystawienie w sposób nierzetelny faktury lub rachunku za wykonanie świadczenia albo posłużenie się takim dokumentem. Nierzetelna faktura z art. 62 § 2 k.k.s. to zarówno faktura nieodzwierciedlająca rzeczywistego przebiegu zdarzenia, jak faktura fikcyjna, dokumentująca czynność nieistniejącą. Wystawienie tej ostatniej (fikcyjnej) faktury godzi w prawidłowość ustalenia i wykonania zobowiązań podatkowych wobec Państwa, zwłaszcza gdy podatnik nieświadomy jej fikcyjności wypełnia swe zobowiązania finansowe. Faktura nieprawidłowo stwierdzająca fakty, w szczególności pomniejszająca podatek poprzez bezpodstawność stwierdzenia powinności zwrócenia podatku VAT albo obniżenia podatku należnego o podatek obliczony - godzi w obowiązek podatkowy i przyczynia się do zwiększenia zysku sprawcy o wartość podatku mu zwracanego. (vide: wyrok SA w Krakowie z 28 kwietnia 2004 r., II AKA 65/2004, KZS 2004, nr 7-8, poz. 64, LexisNexis nr (...)).

Zapis artykułu 77 kks penalizuje nieodprowadzenie w terminie pobranych od podatnika (tj. osoby zatrudnionej) kwot podatku, nakazując tym samym płatnikom (tj. przedsiębiorcy) wpłacać pobrane zaliczki na podatek dochodowy w ustawowym terminie do urzędu skarbowego. Przy czym § 2 powyższego artykułu dotyczy sytuacji, kiedy kwota niewpłaconego podatku była małej wartości, natomiast § 3 penalizuje wykroczenie skarbowe, w sytuacji, gdy kwota niewpłaconego podatku nie przekracza ustawowego progu.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza, że oskarżony dopuścił się wszystkich zarzucanych mu czynów. W okresie objętym zarzutem pełnił funkcję prezesa zarządu spółki (...) z siedzibą w T. i zajmował się prowadzeniem spraw gospodarczych.

Zachowanie oskarżonego polegające na zawyżeniu w deklaracjach dla podatku od towarów i usług (VAT-7K) za III-IV kwartał 2013 r. naliczonego wynikającego z trzech nierzetelnych faktur VAT wypełniło znamiona przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks i art. 7 §1 kks i art. 9 § 3 kks. W toku kontroli skarbowej ustalono bowiem, iż trzy z faktur zgromadzonych w dokumentacji księgowej spółki nie zostały wykonane, a mimo tego spółka skorzystała z prawa do obniżenia kwoty podatku należnego od naliczonego, na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług.

Nadto spółka (...) była płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych. Oskarżony jako osoba zajmująca się prowadzeniem spraw gospodarczych nie wpłacił w ustawowych terminach kwot zaliczek na ww. podatek, pobranych przez spółkę za miesiące od stycznia do grudnia 2014 roku. Łączna suma zaległości z tego tytułu wyniosła 33.198 zł. Powyższym zachowaniem oskarżony zrealizował znamiona przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks. Oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego.

Oskarżony nie wpłacał również podatku od towarów i usług za I kwartał 2014 roku w wysokości 1.704 zł. Spółka, której prezesem zarządu był oskarżony nie zawiesiła swej działalności, co oznacza, że przez cały czas miała obiektywnie możliwości uregulowania podatków. Nie powiadomiono również organu podatkowego o ewentualnych przyczynach utrudniających terminowe regulowanie należności podatkowych. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby wnoszono o odroczenie ani o rozłożenie zaległości na raty. Przeciwnie, wysokość nieuregulowanych zobowiązań podatkowych oraz odsetek stale się powiększa. Dlatego też powyższe działanie można określić jako uporczywe. Zachowanie to zrealizowało więc znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kk w zw. z art. 9 § 3 kk.

Mając na uwadze to, iż kara jest przede wszystkim środkiem polityki karnej umożliwiającym osiągnięcie celów prewencyjnych i represyjnych, a w szczególności ma zapobiec ponownemu popełnieniu przestępstwa przez sprawcę i skłonić go do przestrzegania porządku prawnego Sąd postanowił wymierzyć oskarżonemu za przestępstwo skarbowe

z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i art. 9 § 3 kks karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego (uszczerpiecie w wysokości 100.729,69 zł), jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu. W przekonaniu Sądu wymierzona kara jest w tym wypadku dostatecznie dolegliwa i wystarczająca dla osiągnięcia celów kary, zarówno w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i wpłynie zapobiegawczo i wychowawczo wobec oskarżonego na przyszłość. Należycie oddaje ona wagę ustalonych przez Sąd okoliczności obciążających i łagodzących. W ocenie Sądu wymierzona kara spełni swą funkcję w zakresie prewencji indywidualnej, chociaż Sąd wziął również pod uwagę ich aspekt represyjny.

Uznając oskarżonego P. L. za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia, tj. przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks wymierzył oskarżonemu karę 40 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych. Wymierzając karę Sąd uwzględnił w rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego (33.198 złotych), rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu.

Stosownie do treści art. 40 § 1 i 3 kks i art. 39 § 1 kks w miejsce jednostkowych kar grzywny orzeczonych w punktach I i II wyroku Sąd orzekł łączną karę 140 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych.

Zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara łączna grzywny jest odpowiednia do stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynów sprawcy a przede wszystkim spełni swą rolę w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. Sąd uznał, że charakter czynów a także wysokość wyrządzonej szkody uzasadniały wymierzenie kary grzywny w orzeczonej wysokości. W przekonaniu Sądu wymierzona kara jest w tym wypadku dostatecznie dolegliwa i wystarczająca dla osiągnięcia celów kary, zarówno w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i wpłynie zapobiegawczo i wychowawczo wobec oskarżonego na przyszłość. Należycie oddaje ona wagę ustalonych przez Sąd okoliczności obciążających i łagodzących. W ocenie Sądu wymierzona kara spełni swą funkcję w zakresie prewencji indywidualnej, chociaż Sąd wziął również pod uwagę ich aspekt represyjny.

W tym miejscu należy wskazać, iż stosownie do treści art. 12 kks kary, środki karne oraz inne środki przewidziane w kodeksie stosuje się z uwzględnieniem zasad humanitaryzmu, w szczególności z poszanowaniem godności człowieka. Zgodnie z § 2 cytowanego przepisu Sąd wymierza karę, środek karny lub inny środek według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks bacząc, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie natomiast z treścią art. 13 kks wymierzając karę, środek karny lub inny środek, sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczerpieciu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie. Wymierzając oskarżonemu karę grzywny Sąd wziął pod uwagę przesłanki wymienione we wskazanych przepisach. Sąd miał również na uwadze wysokość uszczerpiecia związaną z zachowaniem oskarżonego.

Zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara 300 złotych grzywny za czyn z art. 57 §1 kks jest odpowiednia do stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu sprawcy a przede wszystkim spełni swą rolę w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. Sąd uznał, że charakter czynu (wina umyślna) a także wysokość wyrządzonej szkody uzasadniały wymierzenie kary grzywny w orzeczonej wysokości. W przekonaniu Sądu wymierzona kara jest w

tym wypadku dostatecznie dolegliwa i wystarczająca dla osiągnięcia celów kary, zarówno w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i wpłynie zapobiegawczo i wychowawczo wobec oskarżonego na przyszłość.

Na podstawie art. 24 § 1 kks za karę łączną grzywny wymierzoną P. L. w punkcie III wyroku uczyniono w całości odpowiedzialną (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. przy ul. (...).

Na podstawie art. 24 § 5 kks Sąd zobowiązał (...) sp. z o.o. w T. do zwrotu w całości uzyskanej korzyści majątkowej w wysokości łącznej 133.927,69 zł (sto trzydzieści trzy tysiące dziewięćset dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt dziewięć groszy) na rzecz Skarbu Państwa.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony korzystał z pomocy obrońcy ustanowionego z urzędu stosownie do treści § 4 ust. 1 oraz § 17 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 5.11.2015 r.) zasądzone od Sądu Rejonowego w Toruniu na rzecz obrońcy koszty udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej albowiem nie została ona opłacona w całości ani w żadnej części.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. "O opłatach w sprawach karnych" (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223) biorąc pod uwagę sytuację materialną i finansową oskarżonego, który nie byłby w stanie uiścić wskazanych kosztów bez uszczerbku dla utrzymania siebie i najbliższej rodziny.